

## • כרטיס ליציאה מבדידות •

### א.

צעדתי לאיטי ברחוב בית הכרם בירושלים, בדרך לסניף הדואר הקרוב לאזור מגוריי.

אני לא זוכר על מה חשבתי באותם רגעים לפני שמצאתי את הכרטיס, מה שברור הוא שזה היה באמצע שטף החיים ואני פשוט צעדתי לתוכו לתומי על אוטומט, כמו שכולם עושים לפעמים.

שמעתי קול משונה של ציפור והרמתי את מבטי, אכן הייתה שם דררה ירוקה גדולה שעפה בין עץ לעץ. משום מה, תוכי ירוק זה משהו שאני מתלהב ממנו, אולי בגלל שזה צבע מקורי בשביל בעל חיים.

אומרים שהדררה מזיקה לחקלאות, קראתי על זה פעם. אז אולי מישהו שמגדל גזר יסתכל על הדררה הזו מתוך זעם עצור. ככה זה בחיים הכול יחסי.

המשכתי לפסוע על המדרכה כשלפתע הבחנתי במשהו על הרצפה. היה זה כרטיס קופת חולים.

הרמתי אותו במבט חמוץ. מה אני אמור לעשות עכשיו? השבת אבדה, ברור, אבל איך בכלל עושים את זה עם כרטיס קופת חולים

והאם זה צריך לבוא על חשבון התור שלי בדואר?

על הכרטיס היה כתוב שם: "אברהם רביד", נו מילא, זה יכול להיות כל אחד.

המשכתי לפסוע בוחן את הכרטיס בעיניים אדישות. בדור שלנו, אין לזה כל כך משמעות, הרי בעל הכרטיס יכול לחדש אותו ברגע.

"ובכל זאת, למה לא לחסוך לו כמה דקות של עוגמת נפש?" אמר קול בתוך ראשי. זה היה אני עצמי.

"אויש, שוב המצפון הזה... באמת אני צריך להיות כזה טוב כל הזמן?"

"מה אכפת לך? עולה לך כסף?"

"אולי לא כסף אבל זמן יקר".

הדררה מלמעלה צייצה במחאה.

גם כן עוד אחת מצדיקות הדור... ומה עם המלפפונים שהיא גוזלת ומנקרת כל היום? בדיוק נטפלת אליי על כרטיס שיש סיכוי טוב שכבר בוטל מזמן?

הוצאתי את הסלולרי מכיסי והחלטתי לעשות מעשה חסר סיכוי - להתקשר לבזק.

"בזק שלום!"

"שלום, אהה... מספר טלפון של אברהם רביד מרחוב בית הכרם ירושלים?" אמרתי בהיסוס.

"איזה מספר?" שאלה המרכזנית.

"מספר טלפון או פלאפון מה שיש..." מלמלתי.

"לא... התכוונתי איזה מספר בית ברחוב בית הכרם", אמרה המרכזנית ונשמעה מעט מבודחת. לאחר שיחות שכאלה עם נותני

שירות נחמדים מדי, אני תמיד מדמיין באופן לא-רצוני, איך שהם יושבים שם במשרד שלהם עם עוד עשרה אנשים וצוחקים יחד, תוך כדי אכילת במבה, על האנשים המגוחכים שמתקשרים אליהם. שזה אני כמובן.

"אהה... אין לי מספר", אמרתי, "פשוט תביאי לי אברהם רביד מרחוב בית הכרם".

"יש מספר אחד", היא אמרה.

"תודה!" מיהרתי לומר, אבל היא כבר העבירה אותי להודעה האוטומטית של מספר הטלפון של אברהם רביד. אף פעם אני לא מספיק להגניב את ה-"תודה" לפני שהשיחה מועברת.

חייגתי אל המספר שהועבר לי וקיוויתי שאני לא עושה מעצמי צחוק.

"הלו?" ענה קול מבוגר.

"כן אהה... הגעתי לאברהם רביד?" שאלתי בגמגום.

"כן..." האיש דיבר באיטיות כמו שאנשים מבוגרים מדברים והיה נשמע מעט מופתע כמו שאנשים מופתעים כשמתקשר אליהם מישו בלתי מזוהה.

"יכול להיות שאיבדת את כרטיס קופת החולים שלך אדוני?" שאלתי אותו.

"כרטיס קופת החולים שלי?" האיש היה נשמע מבולבל, "רגע אני אבדוק".

נשמעו כמה רשרושים מהשפופרת ולאחר מכן חזר אברהם רביד ואמר: "אתה צודק, הוא לא נמצא בארנק שלי, אני מבין שמצאת אותו, כן?"

"אכן כן", אמרתי ונשמתי לרווחה, "לאיפה אתה רוצה שאביא לך אותו?"

“אההממ... איפה אתה נמצא?” שאל האיש בחשדנות.  
 “תראה, אני ברחוב בית הכרם עכשיו”, אמרתי לו, “אני צועד לעבר  
 סניף הדואר, אתה רוצה לפגוש אותי שם?”  
 “סניף הדואר זה מצוין”, אמר רביד, “אגיע לשם בתוך כמה דקות”.

## ב.

היו חמישה אנשים לפניי בתור לאשנב, לפיכך המתנתי לבואו של  
 האיש מחוץ לסניף.  
 כעבור זמן מה ראיתי בחור כבן שלושים שצעד לאיטו ונראה היה  
 כאילו שהוא מחפש משהו.  
 “מוזר”, חשבתי לעצמי בעודי מסמן לו עם היד להתקרב, “הייתי  
 בטוח שמדובר בפנסיונר בן שבעים פלוס”.  
 “שלום?” אמר האיש.  
 “אברהם רביד?” שאלתי ונופפתי לעומתו בכרטיס קופת החולים.  
 “לא...” הוא אמר בבלבול.  
 “אהה”, מלמלתי, “חשבתי שזה... כלומר, יש מישהו שאיבד את ה...”  
 המשפט הלך וגווע לי בתוך הפה והותיר אותי בצד הפחות מוצלח  
 של השיחה, זה שגם לאחר הניסיון להסביר בגמגום עדיין נותר חייב  
 בהסבר.  
 “אהה”, אמר האיש ואמד אותי במבטו, “אני לא כל כך הבנתי, אבל  
 אתה במקרה יודע איפה יש פה מכולת?”  
 “אז מכאן המבט האבוד”, הבנתי פתאום. זו הייתה הסקת מסקנות  
 מהירה מדי לגבי האיש.